

„Slava Bogu što stvori udove prave poput kopa-
lja, da rat vode u vaginama. (...) Slava Onom koji
nam pokloni dar da grickamo i sišemo usne, da
položimo butinu uz butinu i da spustimo svoje
mošnice na prag kapije Milosti.“

šeik O. M. Nefzaui
Mirisna bašta

Umesto odgovora šeiku Nefzauiju

Ja, Badra bent Salah ben Hasan el-Fergani, rođena u Imšu-
ku, u znaku Škorprije, sa cipelama broj trideset osam i na
pragu pedesete, izjavljujem sledeće: nije me briga što su kod
crnkinja pičke slasne, a pokornost potpuna; što su Vavilon-
ke najpoželjnije, a Damaskinje najnežnije s muškarcima;
što su Arapkinje i Persijanke najplodnije i najvernije; što
Nubijke imaju najoblje zadnjice, najmekšu kožu i žudnju
koja plamti kao vatreni jezik; što Turkinje imaju najhladnije
materice, najzajedljiviju narav, najosvetoljubivija srca i naj-
sjajniju inteligenciju; što su Egipćanke žene blagog govora,
prijatnog druženja, ali ćudljive odanosti.

Izjavljujem da me je jednako briga i za ovce i za ribe, i za
Arape i za Rumije,* i za Istok i za Zapad, i za Rim i za Kartagi-
nu, i za Henšir Tlemsani i za vrtove Vavilona, i za Galileja i za
Ibn Batutu, i za Nagiba Mahfuza i za Albera Kamija, i za Jeru-
salim i za Sodomu, i za Kairo i za Sankt Peterburg; i za Svetog
Jovana i za Judu, i za čmarove i za udne navlake, i za device i
za kurve, i za šizofreničare i za paranoike, i za Ismahana i za
Abdelvahaba, i za ued** Harat i za Tihi okean, i za Apolinera i
za Mutanabija, i za Nostradamusa i za marabua Diopa.

* *Rumi*, arapski naziv za Francuze, ali i za sve hrišćane. (Prim. prev.)

** Rečni tok u Severnoj Africi, koji jednim delom godine sasvim presuši.
(Prim. prev.)

Pošto ja, Badra, objavljujem da sam samo u jedno sigurna: da imam pičku najlepšu na svetu, najbolje iscrtanu, najispupčeniju, najdublju, najtopliju, najbalaviju, najbučniju, najmirisniju, najraspevaniju, najlakomiju na kurce kada se podižu poput harpuna.

Mogu to da kažem sad, kad je Dris mrtav i kad sam ga sahranila, pod lovorima ueda, u bezbožnom Imšuku.

Još mi se i danas dešava da poželim poljubac. Ali ne ukraden u prolazu, na brzinu i nespretno, nego pružen i primljen polako, na miru. Poljubac u usta. Poljubac u ruku. Parčence gležnja, slepoočnice, neki miris, očni kapak, obamrla sreća, večnost. Mojih pedeset godina od sada su sposobne da rode. Bez obzira na nalete vrućine i nastupe besa u menopauzi. Umirući od smeha, optužujem jajnike da lažu. Niko ne zna da tri godine nisam vodila ljubav. Jer više nisam gladna. Tanger sam ostavila njegovima. Nemačkim pornićima uhvaćenim preko satelita posle ponoći. Seljačinama koji smrde ispod pazuha i povraćaju pivo po mračnim prolazima. Ćurkama koje vrckaju guzicama i koje se u torokavim gomilama trpaju u mercedese ukradene u Evropi. Idiotkinjama koje nose veo, jer ne pristaju da nose svoj vek, i koje moljakaju za raj upola cene.

Krajičkom oka nadzirem mladog Safija, nadničara koji me bezočno muva, odozgo, sa mog sopstvenog traktora. Ima samo trideset godina i dok mi se udvara, sigurno misli na lov, taj analfabet. Ne na moju, nego na onu koju mi je Dris zaveštao overenim dokumentom, datiranim avgusta 1992. Već petnaest dana se pitam da li da tom dečaku pokažem vrata, besna što me sumnjiči za senilnu pohotu i nada se da je iskoristi. Ali se predomislim čim vidim njegovu ćerkicu kako mu trči u susret,

sa pletenicama punim mašnica, i kako ljubi njegov loše obrijan obraz. Dajem mu još nedelju dana, a onda ću da ga isprušim po turu, tek da ga naučim pameti.

Znam da sam nenadmašna jebačica i da ću, ako se odlučim da maznem Safija, učiniti da ostavi i ženu i dete. Ali taj prostak ne zna šta ja znam. Da se dobro jebe samo iz ljubavi, nikako za novac, i da je sve ostalo tehnika. Treba voleti i živeti ljubav bez okolišanja. Voleti i nikada ne obarati pogled. Voleti i izgubiti igru. I, osakaćena, prihvatiti da ti seks služi kao dubler, kada se srce stropošta sa vrha šatre, a nema mreže da ga zaštiti od pada s trapeza. Smrskati se i pristati da živiš slomljena. Pošto je glava ostala čitava...

Možda me je baš taj zuav Safi podstakao da pišem. Da bih smirila svoj bes. Da bih razmrsila klupko. Da bih ponovo proživela svoj život i u njemu uživala po drugi put, umesto da fantaziram o nekom drugom životu. Počela sam nešto da piskaram u školskoj svesci. Imena ulica, imena gradova. Uspomene. Zaboravljene recepte.

Jednog dana sam napisala: „Ključ ženskog zadovoljstva nalazi se svuda: bradavice koje se podižu, sleđene od želje, grozničave i nestrpljive. Trebaju im pljuvačka i milovanje. Ujedati i maziti. Grudi živnu i jedva čekaju da puste da iz njih šikne mleko. Žele da ih neko sisa, da ih dira, da ih uzme, da ih zatvori i oslobodi. Njihova gordost ne zna za granice. A ni njihove vradžbine. One se tope u ustima, izmiču se, stvrdnjavaju i usredsređuju na sopstveno zadovoljstvo. Hoće seks. Čim osete da je partija dobra, postaju otvoreno pohotne. Zarobljuju udove i, umirene, postaju smele. Bradavice ponekad poveruju da su klitoris, ili čak kurci. Smeštaju se u prevoje nekog sramežljivog čmara. Nasilno otvaraju ulaz u rupu koja, želeći da usisa predmet ili biće, guta sve pred sobom: prst, bradavicu ili dobro namazani vibrator. Ključ se nalazi tamo gde treba ići, tamo gde nam ne pada na pamet da pođemo: nalazi se na vratu, ušnoj resici, u prevoju maljavog pazuha, razdeljku

koji odvaja guzove, nožnim prstima koje treba okusiti da bi se znalo šta znači ljubav, u unutrašnjosti butina. Sve je na telu sposobno za delirijum. Za zadovoljstvo. Sve ropti i žubori za onog ko zna da zagolica. I da pije. I da jede. I da dà.“

Pocrvenela sam kad videh šta sam napisala, a onda sam pomislila da je sve sasvim tačno. Šta me sprečava da nastavim? Kokoške kokodaču u dvorištu, krave se tele i daju gusto mleko, zečevi se pare i kote svakog meseca. Zemlja se okreće. Čega bi trebalo da se stidim?

„Ti, Arapkinjo“, govorio je Dris. Arapkinja je tri četvrtine Berberka i jebe joj se za one koji misle da je dobra da prazni noćne posude. I ja gledam televiziju i mogla sam, da su mi dovoljno rano pričali o kvantnoj fizici, da postanem drugi Stiven Hoking. Ili da održim koncert u Kelnu, kao Kit Džeret kojeg sam upravo otkrila. Mogla sam čak i da se bavim slikarstvom i da izlažem u Metropoliten muzeju u Njujorku. Jer i ja sam zvezdani prah.

„Ti, Arapkinjo.“ Naravno da sam Arapkinja, Drise. Ko je mogao da te primi u svoju matericu bolje od jedne Arapkinje? Ko ti je prao noge, stavljao ti zalogaje u kljun, ko ti je krpio burnus i pravio decu? Ko je posle ponoći vrebao tvoj povratak, pun lošeg vina i sumnjivih šala, trpeo tvoje na brzinu izvedene juriše i prevremene ejakulacije? Ko je bdeo da ti neko ne naguzi sinove, a ćerkama ne napravi decu na skretanju neke ulice ili napuštenog majdana? Ko je ćutao? Ko je mirio vuka i ovcu? Ko je vrdao? Ko je dvanaest punih meseci nosio crninu za tobom? Ko me je oterao? Ko se oženio mnome i od mene razveo samo da bi spasao svoj besmisleni ponos i svoje nasleđstvo? Ko me je mlatio kad je stigao? Ko me je silovao? Ko zaklao? Kome je još, osim meni, Arapkinji, preko glave tog islama koji si ti unakazio? Ko osim mene, Arapkinje, zna da si do guše u govornima i da ti tako i treba, naivčino? I zašto bih se onda ustezala da pričam o ljubavi, o duši i seksu, ako ništa, ono bar da bih odgovorila tvojim nepravedno zaboravljenim precima?

U sobi gibliji, Dris je nagomilao slike majstora, kutije sa knjigama, rukopise pune obojenih slika i preparirane vukove odsutnog pogleda. Otkako je umro, samo mlada Saluha ima dopuštenje da tu ulazi jednom nedeljno, da bi obrisala prašinu sa pisaćeg stola i porcelansku bočicu iz Kine napunila svežim mastilom. Ja tamo skoro nikad nisam išla, Drisove stvari bile su mi poznate, ali nikako i neophodne.*

Kada sam odlučila da pišem o svom životu, otvorila sam kutije sa knjigama u potrazi za onim arapskim, debelim i vrlo starim, u kojima je Dris nalazio svoje duhovite dvojnike i pokoju mudrost. Znala sam da ću u njima sresti nekoga luđeg, hrabrijeg i inteligentnijeg od sebe.

Čitala sam. Više puta. Čim bih izgubila tlo pod nogama, kretala sam ka poljima. Ja sam seljanka. Samo su dah žita i miris semena mogli da raspetljaju moje zamršene konce.

Zatim sam se vratila Starima, zapanjena njihovom smelošću kojoj nema ravne među potomcima iz XX veka, kojima, u većini slučajeva, nedostaju čast i smisao za humor. Sve sami plaćenici i ulizice. Napravila bih pauzu svaki put kad bi me neka ideja pogodila svojom istinitošću, ili kad bi me neka rečenica gušila mirnom oštrinom. Priznajem: pucala sam od smeha, kao što sam i poskakivala od sramežljivosti. Ali sam odlučila da pišem isto tako: slobodno, bez prenemaganja, bistre glave i uzdrhtale vagine.

* Giblija: okrenuta ka severu.